

Това ми се вижда много естествено за моето настроение въ този часъ. Той ми бѣше приятель... При него азъ бѣхъ се отбивалъ и други пжтъ. Неговитѣ винаги преценени, енергични думи ме възбуждаха и ми повдигаха настроението. Той бѣше високъ, строенъ червеникаво-русь човѣкъ, съ бодро и засмѣно лице.

Забележителенъ ученъ, Асенъ бѣ се отказалъ отъ слава, семейство и богатство заради своитѣ изобретения. Съ патентитѣ на нѣколко измежду тѣхъ той бѣше напълно обезпеченъ и сега можеше да работи независимъ отъ нищо.

Веднажъ той ми каза:

— Велъо, ако нѣкога се убедя, че капиталното изобретение надъ което работя отъ години, коего трѣбва да раздруса свѣта, е неосщществимо, знай, свършено е съ мене. Азъ нѣма да преживѣя нито день повече. Но ако сполуча, тогава... една нова пѣсенъ ще залѣе цѣлата земя...

И ето, въ този зноенъ следобѣдъ, когато се отбихъ при него, азъ го сварихъ преобразенъ. Устнитѣ му бѣха захапани до кръвъ, а самъ той бѣше бледенъ, като платно, отъ възбуда. Разрошенитѣ коси лепнѣха по запотеното чело, очитѣ му искрѣха и ту се забождаха въ една точка, каточели въ забрава, ту неспокойно скачаха отъ предметъ на предметъ. На стола лежеше неподвижно, каточели вцепенено, неговото черно куче, овчарска порода, скжпия му другарь — Сатанаилъ. То дори не трепна когато влѣзохъ.

И всичко стана неочаквано и внезапно. Азъ не можахъ да не възкликна отъ учудване.

— Какво има, Асо? Ти изглеждашъ като Колумбъ, при първия викъ на юнга-земя!... Нѣкое ново изобретение?

— Хъмъ... да! Да! — отвърна унесено той.